

עין איה

שבעצם כללות הקיבוץ האנושי, [כו]חו הפנימי המעוורו לקיבוץ וחכורה, עומד הוא עדין במדרגה שלפה. התשוקות הפראיות עוזן פועלות הרבה, ובעורות בסתר הלב. רק יהידים הנם המתנשאים אל מעלה הריח הטוב[ב] של נשמת אלהים חיים אשר בקרובם. והיהידים הללו עומדים הם ממילן לכך הקיבוץ ולזרם החווים שבגואה הקיבוצית כולה. ע"ב, רק אז (יפיח) [יפוח] ריח טוב בעולם, והריח הרע של הרשעה לא יהיה כ"כ מורגש, כ"ז (=כל זמן) שאין הרים הקיבוצי מתעורר מצד הנקודה האגבוהה שבקרבו, דהיינו מצד נקודת התרכזותו לחטיבה אחת המבקשת מגמה אחת, שאז השפעת היהודים הנעלמים מורגשת מעט. אבל מיד עם ההתקשרות המרכזית, אמן ירבה החם, התנוועה והתרגשות החיים, אבל ריח רע יפיצו כל אלה, עד שהנשומות הטהורות יענו מaad וرك מהנק האoir המתמלא בכללות הקיבוץ, הממולא כולם בבקשנות בהמויות, פריאות, גסות ונאלחות, שעד הנהמה שבאדם והחיה הרעה שבתוכו, הוא הפועל היוטר עקי בהם להוות והשפלה ערכו.

זה הוא כלל נוהג בכל מיני קיבוץ, שאור החיים הפנימיים האלוהים איננו הוה בהם ליסוד חיים של האומה. לא כן הוא ישראל, או רוח החיים הפנימיים של ישראל, דוקא מצד קיבוצם, דוקא מצד נקודת הגובה של המרכזיות שבhem, הוא או ר אליהם. או ר החיים היוטר יפים, היוטר טהורם, היוטר מאירים, שלל מה יפיצו ריח טוב ובשמי עדן גן אליהם¹ בארץ ובעולם. האום, ההתקשרות, יבא מאי זה חומר המוכן לשמר איזה תוך, קליפה עז השומרת את ליחו ורעונתו, אבל ריחו הוא ריח שדה אשר ברכו ד.² עצי ירושלים של קנמון היו, כמשמעותם בהם, כשללהבת החיים הקיבוציים, מהסבירות הגורמות את ההתלהבות הקיבוצית בטבעה הישראלית, כשהחם ההוא מתגבר, כשהחם הוא מקור היופי וההתעוג האלחי, השוכן ג"כ בכל בשור וחושין, בכל נשמה ותעופות כחותיה, שהמעשים היוטר כבירים בטובם ואשרם, שהאור של

נופל, הולך וזה הכח העיר של הנטיה הטבעית בדרכי החשו, ואotta הנטיה העדינה - שבשביל חשיבותה ורוממות יפעתה חלפו הלו ממנה חלקים רבים מן הזיהירות והחצנה - נעשית אה"כ לモקש לגסי נפש ופריצים הולמים, עד שככל הוד האדם מתרוקן וננטבע בשיקוע ההתרגשות הבהמית העכורה, ועל חשבון האידיאליות הטבעית שהיתה זכאית להרחב את הופשתה, המסגרת בביישנות טבעית פנימית, משוכנת הבורות את דרכה בין מצולות הכיעור והשחץ, אשר ישוב לטהורה בעת אשר יבקש את עון ישראל ואינו ואת חטא יהודה ולא תמצאיינה².

מ. אמר רחבה א"ר יהודה, עצי ירושלים של קנמון היו, ובעה שהיו מסיקין מהן ריחן נודף בכל ארץ ישראל. החיים המשיים, עם כל רתיחתם והמית גליהם בכל לב ונפש ובכל הקיבוץ החברותי, הנה בתוכנותם מלאי עז וחם. אמן לא בכל עת הנם עומדים במצב אחד, לפעים תנועות החיים היהודיים וכמו כן החברותיים שוקטים ונמים, יושבים בסתר והולכים לאט, ולפעמים כאשר יזדמנם מאורעות וסיבות, يتגלגלו יזדעוזו החיים, והחם ילך ויתגבר, וחלק אחד מהקיבוץ יצית את הלהבה במשנהו, עד שייהיו החיים עזים ומלאים חם ואש נער. אבל בנוהג שעולם, חם החיים כשיתעורר, יתעורר כל כחوت הזומה שאבם לעומתם, הרצת, הזימה, השכرون, וכל הנבלות המסתעפות מהם, עד אשר הריח הטוב של הנשמה האלוהית, המריחה את הבשם הטוב של העידון האלחי, של החכמה והמנין[שרים], של הצדקה והאורה העדינה הרוחנית, יחלף ויעבור, והאור של החיים ימלא צהנה של תאונות גסות והנאות שליפות, באין או ר עלין וחסים אמתיים. וכן הדבר נוהג בכל קיבוץ וומה, עד שככל מה שיגדל יותר הקיבוץ והמלך בכםותה, כן ורכו בקרבה הכהות המזוהמים, עד אשר בעת ההתגברות של החיים המדיניים המרכזיים המלהיבים באישם את החם הקיבוצי, יצאו רוחות רעות וריחות נבאות חרדים, להוביש כל נعلا ונשגב, המרומים את או ר הנשמה הטהורה אשר באדם. טעם הדבר הוא, מפני

2. ירמיה נ, כ. מ. 1. עיין יחזקאל כה, יג. 2. בראשית כז, כז.